

Sygn. akt IV U 1263/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Małgorzata Wierzbicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 czerwca 2016r. w S.

odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 5 października 2015 r. (Nr (...))

w sprawie J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1263/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 października 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., na podstawie przepisów art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 748), odmówił J. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 16 września 2015 r. nie stwierdziła u niej niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła ubezpieczona J. S., kwestionując przeprowadzoną ocenę jej stanu zdrowia, bowiem od 2000r. choruje psychicznie. Wskazano, iż bardzo systematycznie zgłasza się do (...) (co 3 miesiące) i rygorystycznie przestrzega zaleceń lekarza psychiatry. Ubezpieczona podkreśliła, że cierpi na depresję, przyjmuje stosowne leki, ma zaburzenia snu i stany lękowe, przy czym jej stan zdrowia jest okresowo zmienny. W ocenie wnioskodawczyni nie jest obecnie zdolna do pracy, niemniej jednak gdy czuła się lepiej, to pracowała w zakładzie pracy chronionej (odwołanie k. 1-2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, a nadto wskazując, że odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych i prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k. 3-4 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona J. S., ur. (...), do dnia 31 sierpnia 2015r. miała ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzja z dnia 30 sierpnia 2013r. o przyznaniu renty, k. 22 akt rentowych).

W dniu 20 lipca 2015 r. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek k. 47 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 17 sierpnia 2015 r. ustalił, że nie jest ona niezdolna do pracy (orzeczenie z dnia 17.08.2015r., k. 48 akt rentowych). Od powyższego orzeczenia ubezpieczona złożyła sprzeciw, w związku z czym została skierowana na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 16 września 2015 r. ustaliła, że J. S. nie jest niezdolna do pracy (sprzeciw k. 56-56v akt lekarskich; orzeczenie Komisji Lekarskiej z 16.09.2015r. k. 50 akt rentowych). Powołane orzeczenie stało się podstawą wydania zaskarżonej decyzji z dnia 5 października 2015 r. odmawiającej ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (decyzja z 5.10.2015 r., k. 51 akt rentowych).

U ubezpieczonej J. S. rozpoznano zaburzenia schizoafektywne typu depresyjnego. Od 2000r. ubezpieczona poddawana jest leczeniu psychiatrycznemu. Dotychczas nie była hospitalizowana w szpitalu psychiatrycznym. Do 2012r. była prowadzona z rozpoznaniem ostrego i przemijającego zaburzenia psychotycznego. W tym czasie nie obserwowano u wnioskodawczyni typowego dla schizofrenii procesu psychotycznego, a zwłaszcza postępującego zubożenia osobowości. Dopiero od 2013r. ubezpieczona jest leczona z rozpoznaniem schizofrenii paranoidalnej. Dotychczasowa dynamika zaburzeń psychicznych występujących u J. S. przemawia za rozpoznaniem u niej zaburzeń schizoafektywnych typu depresyjnego. Pomimo występującej u niej choroby psychicznej ubezpieczona wykonywała do 2013r. pracę zarobkową na pełnym etacie, potem zaś pracę w zakładzie pracy chronionej. W ocenie biegłych psychiatry i psychologa, taka aktywność zawodowa badanej wskazuje na to, że nasilenie objawów chorobowych nie przeszkadza jej w dobrym funkcjonowaniu, w tym również wykonywania obowiązków pracowniczych. Wobec powyższego, biegli w opinii sporządzonej na zlecenie Sądu podzielili stanowisko komisji lekarskiej ZUS z dnia 16 września 2015r., uznając wnioskodawczynię za zdolną do pracy (opinia biegłych psychiatry i psychologa, k. 12-13 akt sprawy).

Ubezpieczona ukończyła szkołę zawodową jako operator maszyn do przetwórstwa tworzyw sztucznych, lecz nigdy nie pracowała w tym zawodzie. W okresie od 8 października 1997r. do 28 lutego 2013r. była zatrudniona w Poczta Polska S.A. na stanowisku ekspedienta (do 30 czerwca 2011r.), a następnie jako magazynier w pełnym wymiarze czasu pracy. Ponadto wykonywała pracę na stanowisku sprzedawcy, a także pracowała jako pomoc bufetu. Do 31 lipca 2015r. była zatrudniona na stanowisku pracownika porządkowego wykonując czynności sprzątające. Obecnie nie jest zatrudniona (okoliczności bezsporne, nadto: wyjaśnienia ubezpieczonej, k. 27-27v akt sprawy; świadectwo pracy z dnia 28.02.2013r., k. 9 akt rentowych; zaświadczenie, k. 38 akt rentowych).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. S. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 t.j.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art. 12 ust. 1, 2 i 3 w/w ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po

przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania wnioskodawczyni od decyzji organu rentowego odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres wymagało ustalenia, czy ubezpieczona po dniu 31 sierpnia 2015r. pozostaje osobą niezdolną do pracy, a tym samym czy nadal spełniony jest warunek z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sporządzona w niniejszej sprawie opinia biegłych psychiatry i psychologa dała podstawy do stwierdzenia, że aktualny stan zdrowia ubezpieczonej nie sprowadza niezdolności do pracy. Biegli zwrócili uwagę, że zarówno do 2012r., jak i potem wnioskodawczyni wymienia te same objawy, o których okresowo informowała terapeutów, w tym objawy depresyjne. Ponadto przyjmuje leki przeciwdepresyjne, a do 2007r. zaczęła stosować neuroleptyki (O. w niewielkich dawkach) takie jak przy schizofrenii. W ocenie biegłych dotychczasowa aktywność zawodowa ubezpieczonej wskazuje na to, że nasilenie objawów chorobowych nie przeszkadza jej w dobrym funkcjonowaniu, w tym również w wykonywaniu pracy zawodowej. Podkreślono, że wnioskodawczyni pomimo występującej u niej choroby psychicznej wykonywała do 2013r. pracę zarobkową na pełnym etacie, a później w zakładzie pracy chronionej. Uznano zatem ubezpieczoną za osobę zdolną do pracy, dzieląc w tym zakresie stanowisko Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 16.09.2015r.

W postępowaniu, którego przedmiotem jest przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, koniecznym jest ustalenie stanu zdrowia osoby ubezpieczonej, z którym to stanem związana jest przedmiotowa niezdolność do pracy. Natomiast stan zdrowia osoby ubezpieczonej bezsprzecznie jest okolicznością, dla której ustalenia, niezbędne są wiadomości specjalne, wymagające udziału w procesie biegłych lekarzy. Kluczowa dla tego rodzaju spraw okoliczność stanu zdrowia oraz związana z nim niezdolność do pracy – w przypadku sporu co do tej okoliczności - nie może być ustalana przez Sąd samodzielnie lub wyłącznie na podstawie innych dowodów zgłoszonych przez strony postępowania. Ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby ubezpieczonej.

Analizując sporządzoną opinię psychiatryczno-psychologiczną, Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny dowód w sprawie, gdyż wydana została po zapoznaniu się przez biegłych z dokumentacją medyczną oraz po przeprowadzeniu badania ubezpieczonej. Opinia jest spójna, logiczna i należyście uzasadniona. Wnioski z niej płynące jednoznacznie wskazują, że obecny stan zdrowia ubezpieczonej nie uniemożliwia jej aktywności zawodowej ani też nie przeszkadza w dobrym funkcjonowaniu, w konsekwencji czego brak jest podstaw do stwierdzenia niezdolności do pracy. J. S. nie zgadzała się z w/w opinią, jednak oświadczyła, że nie chce, aby Sąd dopuszczał kolejny dowód z opinii biegłych lekarzy, pomimo że dotychczasowa opinia jest dla niej niekorzystna.

Prawo do świadczeń ustaje, gdy ustanie którykolwiek z warunków wymaganych do uzyskania tego prawa. Wobec braku stwierdzenia przez powołanych w sprawie biegłych psychiatrę i psychologa niezdolności do pracy ubezpieczonej, nie została obecnie spełniona przesłanka warunkująca przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określona w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wskazać przy tym należy, iż wszystkie przesłanki nabycia prawa do renty wymienione w art. 57 w/w ustawy muszą być spełnione kumulatywnie, aby prawo to mogło zostać przyznane.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, orzeczono jak w sentencji wyroku.